

ZNAMENÍ PADLÝCH

DVA NÁRODY – JEDEN NEKONČÍCÍ SVĚT

MICHAL SIROTEK

FRAGMENT

Znamení Padlých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Michal Sirotek

Znamení Padlých – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZNAMENÍ PADLÝCH

DVA NÁRODY – JEDEN NEKONČÍCÍ SVÁR
MICHAL SIROTEK

FRAGMENT

Copyright © Michal Sirotek, 2024
Cover illustration © Michal Řezníček, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6641-7
ISBN e-knihy 978-80-253-6652-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6653-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6647-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Pro Kubu a Honzu,
nejlepší bráchy na světě.*

OBSAH

PROLOG: 11

ČÁST PRVNÍ: 13

1. GAROVIT 15
2. JANTAROVÉ OČI 28
3. ZAVRŽENÁ 46
4. OGMIRUK
A ČERNORUDÍ 65
5. BOGIJ A KREV JIHU 81
6. ÚPLATNÍ 93
7. PO STOPÁCH HADŮ 98
8. RUDÉ ZNAMENÍ 116
9. STAŘEC 129
10. V TEMNOTÁCH 146
11. ZABIJÁCI 163

ČÁST DRUHÁ: 183

12. ZTRÁTY 185
13. ŠTVANICE 197
14. RUCE STÍNŮ 213

15. ZÁKON KRVE 224
16. OTÁZKA VĚRNOSTI 239
17. ČEŘINA 254
18. RŮST 265
19. MUŽ VE ŽLUTÉM
PLÁŠTI 277
20. ZRŮDA 283
21. PROTI VŠEM 296
22. ŠKORPIÓN 312

ČÁST TŘETÍ: 327

23. DÝMAJÍCÍ BRÁNA 329
24. KŘÍŽOVATKY 335
25. DÝKA V MYSLI 346
26. SVĚT BEZ OBLOHY 357
27. R'HARSA 371
28. RUDÝ MĚSÍC 386
29. DĚTI KRÁLE
PROPASTÍ 397
30. DCERA HVĚZD 409
31. CHCI TO SLYŠET 425

PROLOG

Noc předtím, než propuklo v osadě Andagů peklo, se staré vědmě Kellag zdál zvláštní sen. Viděla v něm oslnivý kotouč ohně, z jehož plamenů vystoupil stín ve žlutém plášti. Byl z něj cítit pach hořícího masa, a kam vkročil, půda rudla krví. Tvář stínu zůstala Kellag skryta, spatřila však trojici hadů, která se svíjela kolem jeho hrdla.

Když se stařena probudila, tělo se jí chvělo silným varováním, ale zkáze svého kmene zabránit nedokázala. Sotva se vybelhala z chýše, v hrůze strnula.

Dvojice mladých žen urputně bila palicemi bezmocného starce, dokud mu neprorazily lebku. Opodál jednu nešťastnici zasáhl šíp a přibíbil k jejímu srdci i nemluvně, které držela v náruči. Zhroutila se vedle muže, jemuž ze zad trčel oštěp jeho vlastního bratra.

Celý kmen Andagů zešílel. Rodiny i přátelé se obraceli proti sobě. Od nejmenších děcek po nejletitější starce, všechny ovládla posedlost a nahradila jejich rozum jedinou touhou: cítit, jak se jim pod rukama živé mění v mrtvé.

A mezi nimi stála ona. Jediná, která si zachovala přičetnost. Jediná nucena se slzami v očích přihlížet tomu šílenství.

ČÁST PRVNÍ

1. GAROVIT

Psal se čtrnáctý den *vějchlomu*, období studených větrů, kdy nebe nad krajinou obvykle pokrývaly těžké chuchvalce mraků. Za poslední dny vydatně pršelo, ale s rozbřeskem toho rána se počasí jako mávnutím kouzelného proutku umírnilo.

Na Garovitu již pomalu začínaly přípravy na blížící se zimu. Po staletí zušlechťovaný a rozšiřovaný silný hrad, aby odolal i nejsilnějším náporům nepřátel, se tyčil na vysoké skále, z níž v této roční době vypadaly okolní kopce jako boky hnědosrstých zvířat.

Slunce stálo ještě nízko, ale na vnitřním nádvoří už do sebe urputně bušili zbraněmi dva soupeři. Když štít zaduněl pod tvrdou ránou, jeden z mladíků mrštně ukročil a oplatil protivníkovi úder. Meče zazvonily, pak znovu a ještě jednou.

Styroví v uších tepala krev, jeho ostří vířilo vzduchem a padalo na dřevěný štít soupeře. Přestože byli stejně staří, na rozdíl od Ctiwa, jehož tělo bylo spíš hubené, měl Styr postavu mohutnou jako býk. Široká ramena i plece, paže obalené svalstvem a výškou i přes své mládí přerostl většinu dospělých mužů. Jeho obličej s širokou bradou nesl hrubé, ale pravidelné rysy.

Švih meče. Zadunění kovu o štít.

„Možná bych měl použít levačku,“ poznamenal Styr a odrazil Ctiwovu čepel. „Aspoň bys dostal šanci.“

Protivník se pobaveně zazubil. „Za tu tvou domýšlivost tě bohové jednou srazí k zemi.“

Třesnutí zkřížených mečů.

„Úkrok, Ctiwo!“ křikla žena v ocvočkové vestě, která stála opodál mezi dalšími hochy.

„Řekla jsem úkrok, krucinál!“

Mladík výzvu neposlechl a Styr v té chvíli už věděl, že za chybu zaplatí. Hbitý krok a rána! Přesný výpad vyvedl Ctiwa z rovnováhy. Přešel do defenzivy, při níž mu Styr nedal možnost k manévrování. Ctiwův ústup se změnil v klopýtavé couvání, nakonec klesl na koleno a opřel se o zem rukou.

Hlouček mladíků kolem se rozesmál.

„Do prdele...“, zaklel Ctiwo.

Styr na něj shlížel s mírným úsměvem. „Máš dost? Nebo chceš, abych tě srazil do bláta i potřetí?“

„Tentokrát jsi měl štěstí.“

„Žádné štěstí“, řekla Jorika. „Měl sis od něj držet odstup!“

„Já se snažil, ale –“

„Ve skutečném boji bys už krvácel“, skočila mu do řeči.

Její hrubý hlas k ní patřil stejně jako světlé vlasy zapletené do mohutného copu. Byla to obrovitá žena s širokou sanicí. Pod šaty se jí napínaly svaly rozměrů vepřových šunek a jazyk měla stejně ostrý jako břit sekery za opaskem. Mistryně bojových umění, která je trénovala od doby, kdy Styr opustil rodný domov, aby u pána Garovitu dokončil výcvik. Trénink pod velením Joriky byl náročný a její jedovatost jim často trhala žíly, ale všichni ji měli v úctě. Činy plavovlasé bojovnice během války byly legendární. Svou sekerou srazila mnoho nepřátel a odnesla si jediné zranění, chybějící levé oko.

Styr ke Ctiwovi přistoupil a pomohl mu vstát.

„Příště budeš rychlejší“, řekl povzbudivě.

Ctiwo mu věnoval úsměv a odporoučel se k ostatním chlapcům.

„Vrať se ke kladivu, Kováři“, ozval se Domog, tmavovlasý čahoun s pichlavým zrakem. „S mečem máš očividně potíže.“

Poznámka vyvolala mezi mladíky posměch. Nesmáli se jen Ctiwo a Styr.

Kovář. Přezdívka, kterou mu dali, když zjistili, z jakých poměrů pochází. Jako jediný mezi nimi neměl ušlechtilé jméno a privilegium cvičit se syny vladkyň mu udělil výsostně pán Garovitu odměnou za věrné služby Ctiwova otce, ale ne všichni se na vstřícné gesto dívali přívětivě.

Styra občas napadala zvláštní úvaha, že jako syn knížete má mezi mladíky nejvyšší postavení a Ctiwo je na tom úplně opačně. Když se potkali, nečekal, že by si rozuměli, a ještě méně, že se z nich během let stanou opravdoví přátelé. Domogova narážka přitom nebyla oprávněná, protože Ctiwo bojoval stejně dobře jako ostatní.

Mezi chlapci, kteří už dovršili sedmnáct zim, neměl Styr navzdory stejnému věku rovného. Na cvičišti byl vždy první a jako poslední odcházel. Trénoval svědomitě a tvrdošíjně, až ho kolikrát Jorika musela s nadávkami hnát k dalším povinnostem. Jízda na koni mu už v dětství připadala stejně přirozená jako chůze. Ve čtrnácti ovládal meč a štít, válečnou sekeru i kopí a z luku střílel lépe než leckterý dospělý. Věděl, že jedině tak může dosáhnout věhlasu starobylého jména, které nosili jeho předci. Ostragoj. Rod slavných válečníků, zasévající do srdcí nepřátel strach a do toho Styrova hrdost.

„Domogu!“ zvolala Jorika. „Jsi na řadě.“

Tmavovlasý mladík zvedl štít a s mečem v ruce předstoupil.

„Dnes už jste všichni okusili chuť bláta... až na Styra. Dokážeš to napravit, Domogu?“

Mladík odhodlaně třískl mečem o štít a zaujal bojový postoj.

„Tvoje štěstí končí, Ostragoji,“ zavrčel.

Styr se nahrbil a pozvedl zbraň.

Čepele o sebe ostře zařinčely. Domog bojoval zuřivěji než Ctiwo. Byl nebojácný, jeho technika dobrá a několikrát měl navrch, přesto zůstalo vítězství na Styrově straně.

„Kde je konec toho štěstí?“ smál se.

Domog si našťavaně odplivl a opět zaujal postoj.

Styr se potměšile zubil. „Není ostuda prohrát se synem nejlítějšího rodu v zemi.“

Chvíli kolem sebe kroužili jako vlci, připraveni vrhnout se jeden druhému po hrdle.

„Nejlítější rod?“ vyprskl Domog. „Jen pár vzteklých kanců!“

Styr vykryl několik prudkých seknutí.

„A ty nejsi ani kanec, Ostragoji! Jen roztřesené sele!“

„V Černých válkách bojovali všichni mí předci!“ zvolal Styr. „A každý si vydobyl slávu!“

Tvrdé úderý vzápětí padaly rytmicky a střídavě. Domog provedl hbitý výpad. Styr se skryl za štítem v poslední chvíli a ukročil. Na okamžik přestali útočit a těžce oddechovali. Na protivníkovi bylo vidět, jak jej neúspěch rozlítíl.

„Kdybys táhl do války,“ křikl rozzuřeně Domog, „chcipl bys s plnými gatěmi jako tví bratři!“

Styra bodlo pod hrudní kostí, jako by mu srdce proklálo kopí. V očích mu vzplál oheň. S křikem se vrhl vpřed a zasypal soka vzteklymi rány. Domog je zaskočeně vykrýval, ale na protiútok se nemohl. Styrovi oči modře hořely, tvář měl zkřivenou zuřivostí. V poslední snaze zdvihl Domog štít a otrásal se pod drtivými úderý.

„Dost!“ křikla Jorika, ale Styr neposlechl. Bušil do dřeva s řevem jako smyslů zbavený, dokud se štít nerozštípl. Domog padl bokem na stojan se zbraněmi, při pádu ho převrhl a skončil obličejem v bahně.

Styr chtěl pod návaľem zuřivosti útočit dál. Snad by to i udělal, kdyby mezi ně neskočila Jorika.

Temná mlha, která mu zastřela mysl, se zvolna začala vytrácet. Zdvíženou ruku s mečem nechal klesnout k boku a couvl. Až nyní si plně uvědomil, co se stalo – že se výcvik změnil na něco nebezpečného.

Domogovi z roztrženého obočí tekla krev přes půl tváře. Probodával Styra pohledem. Ostatní chlapci přihlíželi v rozpacích.

„Chceš ho zabít, nebo co?“ utrhla se na něj Jorika.

„Dostal, co zasloužil,“ odpověděl chladně.

Jorika pomohla Domogovi vstát. Byl pořád trochu zaražený, ale zranění nebylo vážné.

„Pro dnešek končíme,“ řekla mistryně ke všem. „Uklidte ten bordel a očistěte zbraně!“

Styr si sundal přilbici a ve zpocených vlasech medového odstínu ucítil studený vánek. Na moment zachytil Ctiwův starostlivý pohled, ale ignoroval ho. Když chtěl vykročit za ostatními, Jorika ho zastavila.

„Co to mělo být?!“

Styr nevěděl, jak odpovědět, protože uvnitř stále cítil záchvěvy vzteku. *Chcípl bys s plnými gatěmi jako tví bratři!*

„Uvědomuješ si, že se mohl Domog těžce zranit?!“

„Neměl právo to říkat.“

„Neměl... ale to tvé chování neomlouvá.“

„Vyhrál jsem.“

„Nevyhrál,“ opáčila ostře. „Přestal ses ovládat. Neměl jsi pod kontrolou sebe ani svůj meč. Domoga jsi zaskočil. Kdyby šlo o skutečný boj, myslíš, že by nepřítel nevyužil tvůj vztek proti tobě?“

Měl na jazyku nadávku, ale spolkl ji. Hádky s Jorikou věci obvykle jen zhoršily. Navíc si moc dobře uvědomoval, že chybil. V očekávání trestu nervózně přešlápl, ale místo toho se v pohledu válečnice objevil cit, který mu ukazovala jen zřídka.

„Jsi snad jediný, kdo ve válce ztratil někoho blízkého? Rozhlédni se. V Siwě není rodiny, která pod krutostí jižanů netrpěla.“

Styrovu podrážděnost začal nahrazovat pocit rozčarování.

„Sice trénuješ tvrdě, ale tohle...“ pevně ho uchopila za biceps a důrazně s ním zatřásla, „není vše!“

„Já to vím.“

„Tak proč se podle toho nechováš?“

Protože... vlastně pořádně neznal odpověď, nebo ji alespoň neuměl popsat. Nestávalo se to často, ale když ho hněv skutečně popadl, nedokázal ho ovládnout.

„Byla to chyba,“ připustil, „už se nebude opakovat.“

„Ráda bych tomu věřila,“ řekla přísně, ale poté se její rty obměkčily. „Tví bratři bojovali statečně a každý, kdo byl tenkrát u Zubřího vrchu, to ví. Žádné urážky ani hloupé řeči na tom nic nezmění. Pokud si to chceš s Domogem vyřídit, dělej to pěstmi mimo cvičiště... alespoň ho v takovém případě nezabiješ.“

Nevěděl, jak na poznámku reagovat.

„Tak běž, ať nenecháš mistra Oruna čekat. A pamatuj, co jsem ti řekla.“

Když odcházela, zamýšleně se za ní ohlédl.

Věděl, že je Jorika bezdětnou vdovou. Celá její rodina přišla o život ve válce a po jejich smrti se už znovu neprovdala. Jednou slyšel říkat muže, že příslibila ruku tomu, kdo ji dokáže porazit v zápase. Někteří se o to pokoušeli, ale bez úspěchu. Nejspíš to byly pouhé řeči, ale dodávaly její slávě kouzlo a on byl upřímně hrdý, že měl příležitost cvičit pod vedením tak zkušené bojovnice.

Protože byly ženy v Siwě považovány za lidské vtělení bohyně Radžny, dárnyně mocných sil, které chránily celou zemi, těšily se velké úctě. Vlastnily majetek, mohly se rozvádět stejně jako muži, a pokud prokázaly schopnosti, mohly stanout i v kastě válečníků. Pán Garovitu svěřil Jorice nejen jejich výcvik, ale i velení jízdní družiny.

Při úklidu cvičiště a zbraní chtěl Ctiwo se Styrem zapřít řeč. Pověděl mu, aby Domoga neřešil, že je to namyšlený pitomec. Styra ale chování Domoga netrápilo tolik jako slova Joriky. Vrátila mu vzpomínky na čas, kdy byl nucen na příkaz rodičů opustit domov, aby se ve svěřenectví pána Garovitu zocelil.

Styrův otec, kníže Trach Ostragoj, vládl državě, která patřila mezi nejbohatší oblasti království. Jeho manželka Jarna mu porodila pět synů a dvě dcery. Styr byl ze všech nejmladší a v dobách války byl malým chlapcem. Na bratry si moc nepamatoval, ale v dětských fantaziích si je vždy představoval jako hrdiny, o nichž se vypráví v pověstech.

Zpráva o jejich smrti v jediné bitvě byla pro rodinu zdrcující. Kněžna Jarna v ten čas nosila pod srdcem dítě, jež se narodilo předčasně a nepřežilo. Matčina tvář byla od té doby bledá a její oči se dívaly jinak než dřív. Ochabl nejen její úsměv, ale i krása. Styr znal ty příběhy jen z vyprávění, ale připadaly mu natolik bolestivé, jako by je zažil sám. Od toho okamžiku měla budoucnost rodu spočinout na jeho bedrech.

Poté, co se osvěžil vodou a opláchl zpocené tělo, zamířil do své jizby. Po ranním tréninku ho čekala méně zábavná část dne, několik dlouhých hodin učení dějeprawy, jazyků a počtů s mistrem Orunem. Ne že by vzdělávání neměl rád, ale mistrův britký přístup mu často lezl na nervy.

„Bohové, cožpak v sobě nemáš ani špetku ze své matky? V počtech byla lepší než ty, už když jí bylo deset!“ Kolikrát podobné výtky slyšel,

když udělal nějakou chybu? *Nejspíš bych to nedokázal spočítat...* pomyslel si pobaveně.

V pokoji se rychle převlékl do čistých šatů a připravil si věci. Už se chystal, že vyrazí do mistrovny pracovní, když zaslechl klepání na dveře. Byla to jeho služebná.

„Strýc vás chce vidět.“

Naléhavost v jejím hlase ho zaskočila. „Oč jde?“

„Nevím, mladý pane, ale máte přijít hned.“

Rychle odložil studijní knihy a zamířil ze světnice.

Vnitřek skalní pevnosti osvětlovaly lucerny zavěšené na zdech a jeho kroky se v chodbě rozléhaly s ozvěnou. Jakmile vystoupal po schodišti do západního křídla, spatřil Joriku. Kráčela proti němu s neznámým mužem po boku. Cizincova tvář byla ošlehaná větrem a šat měl špinavý od náročné jízdy. Podle vzhledu si ho Styr zařadil mezi lovce z jižní hranice, s nimiž pán Garovitu čas od času obchodoval.

Dvojice spolu živě hovořila a v tónu Joričina hlasu byla cítit nezvyklá obava.

„Jste si opravdu jistý, že to byl samochod?“

„Přísahám bohům, ten kouř nad kopci se pohyboval. Museli to být Cartárijci. Co jiného?“

„Ať ty proradné psy spere ďas!“

Slyšel správně? *Samochod? Válečný stroj jižanů?* Pokud to byla pravda, znamenalo to jediné... útok nepřátel!

„Co se stalo?!“ vyhrkl, když se s dvojicí míjel.

„Strýc na tebe čeká,“ opáčila Jorika.

Když se vypytał dál, popohnala ho, aby nenechával pána hradu čekat. Sotva zmizeli za rohem, Styr přidal do kroku.

Tak proto ho strýček volal? Cartárijci překročili hranice království? Napadli Siwu?! *Je to vůbec možné? Jižané se přece neodvážili zaútočit celá léta. Proč zrovna teď?*

Po posledním sváru nastolil sever a jih křehký mír. Styra se válečná vřava v bezpečí rodného hradu prakticky netkla. Od dětství mu však vštěpovali, že budoucí konflikt je nevyhnutelný a bude velice tvrdý. S jižany to tak bylo vždy.

Cartárie. Nejmocnější říše známého světa se svými děsivými stroji, vynálezy zvrácených alchymistů a armádou, která početně převyšovala severské vojsko. Odvěký nepřítel, který bez smilování hodlal zotročit celou zemi a kterého Styr ze srdce nenáviděl.

Je tohle ta chvíle? pomyslel si neklidně. Rozhodne strýček, abych se připojil k výpravě?

S Jorikou a jejími muži sice jezdil po tři léta, skutečný boj však hrozil jen výjimečně. Obvykle se vypořádali s uprchlými zloději, vrahy či dezertéry – prabídnou cháskou, která nepředstavovala výzvu. Čest zabít prvního nepřítele se přitom Styrovi stále vyhýbala. Věděl, že dokud se nezúčastní skutečné bitvy nebo nesrazí mečem Cartárijce, nikdy ho otec nebude považovat za pravého muže. V hloubi srdce po ničem víc netoužil. Vítězství, které by mu přineslo přízeň: otevřenou náruč nebo alespoň pochvalné poklepání po rameni. Něco, čím ho otec nikdy neobdařil.

Možná se mi konečně naskytne příležitost. To vědomí ho naplňovalo vzrušením, ale stejně tak obavou, že by mohl zklamat.

Před dvoukřídlými dveřmi komnaty stáli strážníci a také mistr Orun, který byl na odchodu. Styr jej pozdravil a okamžik sledoval jeho neobratný krok. Mistrovi bylo jen málo přes čtyřicet, nedávno však nešťastně spadl z koně a vážně si poranil nohu. Od té doby mu i obyčejná chůze způsobovala silné bolesti.

Styr pokynul strážníkům, aby ho vpustili.

V prostorné místnosti stálo několik dřevěných sloupů s rytinami zvířecích ornamentů a ochrannými symboly zasvěcenými bohu Nyrgovi. Ve dvou rozích se nacházely velikánské krby, kde hořel oheň. Na opačné straně od vchodu Styr spatřil obrovitý štít s malbou kančí hlavy v kruhu posvátných run. Erb rodu Ostragojů.

Kníže Kalter stál u dlouhého stolu, pěstmi opřený o desku, a zasmušile nahlížel do veliké mapy. Byl to hřmotný padesátník s rozježenými vlasy i vousy a širokou tváří protkanou hlubokými vráskami. Tělo měl mohutné a ramena široká jako všichni Ostragojové, ale na rozdíl od Styrova otce postrádaly jeho oči tvrdost. Řečí i gesty vyzařoval sebevědomý klid, který Styr vždy obdivoval. Byl to zcela

jiný druh vážnosti než u otce, chladného jako kámen až z něj někdy šel strach.

„Chtěl jsi mě vidět, strýčku?“

Když zvedl oči, stažený výraz v jeho tváři povolil.

„Pojď blíž, chlapče.“

„Zaslechl jsem, že jižní hranici překročil samochod. Je to pravda? Zaútočili na nás jižané?“

„Nevíme to jistě,“ odpověděl Kalter. „Lovci za Křivolesem spatřili sloup kouře. Jsou-li to Cartárijci, vyslali jen jediný stroj. Neobvyklý tah.“

Styr vnímal ve strýcově hlase nepokoj. Do očí jako by se mu promítlo něco temného. Vzpomínky na boje? Čas naplněný krví a násilím?

Strýček se Styrovi vždy jevil jako velmi rozumný a rozvážný člověk. Srdce měl široké a lidé si ho vážili. Nikdy se nemusel doprošovat jeho pozornosti a často ho žádal, aby mu povídal o poslední válce. Poslouchat jeho vyprávění, nepřikrášlené a syrové, bylo pokaždé fascinující. Od navoněných spisů z dějepřav se lišilo tak moc, že se mu jevilo jako chaotická změť krvavých střev a orgánů.

„Možná jde o průzkumníka,“ mínil Styr, „proto je sám.“

„Jorika si to myslí také, ale samochod je pro podobnou akci moc nápadný. Jižané nikdy neužívají těžké stroje k výzvědám.“ Krátce se odmlčel. „Buď jak buď, tahle okolnost vyžaduje mou přítomnost, proto jsem dal rozkaz, aby se družina připravila na cestu.“

Styrovi poskočilo srdce. *Toto je ta chvíle!*

Kalter mírně naklonil hlavu do strany a věnoval mladíkovi pátravý pohled.

„Jorika mi pověděla, co se dnes stalo na cvičišti.“

Styr překvapením zamrkal. V krku najednou ucítil těžký knedlík.

„Co mi k tomu řekneš?“ zeptal se strýc.

Rozpačitě si olízl rty. *Nenabídne mi místo v družině... protože jsem pitomec!* pomyslel si zkroušeně.

„Je to pravda. Jsem připraven za své pochybení přijmout trest.“

Ticho, které nastalo, se mu zdálo nekonečně dlouhé. Strýc z něj nespouštěl své hloubavé oči. Nakonec Styr jeho pohled nevydržel a uhnul očima stranou.

„Chci, abys jel se mnou,“ pravil Kalter. „Nastal čas, aby ses stal mužem.“

Styr pootevřel ústa. V ten moment téměř slyšel kámen, který mu spadl ze srdce. S vděčností sklonil bradu. „Děkuji, můj pane. Nezklamu tě, ani jméno našeho rodu.“

Kalter přistoupil blíž a otcovsky mu položil ruku na rameno. „Vím, že ne, chlapče. Od chvíle, kdy jsi přijel na Garovit, ses připravoval zodpovědně... ať jsou na tebe tví rodiče hrdí.“

„Budou. I ty budeš. Nezahanbím tě. To slibuji!“ Musel při těch slovech v sobě potlačit slzy radosti, které se mu tlačily do očí.

Kalterovi se pod vousy mírně zvedly koutky. Poté se obrátil a rozvážně přešel zpět k mapě.

„Jorika vyslovila návrh, abych dal příležitost některým chlapcům z tvé skupiny. Padlo víc jmen. Souhlasil jsem se dvěma. Domog a Ctiwo.“

Kdyby si nemusel udržet vážnost, snad by nadšením výskl. Nečekal, že by strýc vybral Ctiwa. Možná tu volbu učinil, protože věděl, že mezi ním a Styrem panuje vřelý vztah, ale běsy ať to vezmou! Byl šťastný, že jeho přítel bude na výpravě s nimi.

„Zdá se, že samochod míří k Popelovým horám,“ pokračoval Kalter o poznání vážněji. „Vyrazíme do hodiny. Překročíme Křivoles a pojedeme na pláň Vraniho hřbetu. Najdeme ten samochod a pobijeme každého jižana, který se opovážil vkročit do naší země.“

Když mu strýc vrátil pohled, Styr odhodlaně přikývl.

„Skutečně míříme až k Popelovým horám?“ zeptal se Ctiwo, když upevňoval sedlo na svém koni.

Styr přisvědčil.

„Tím směrem přece nikdy nejezdíme...“, hlesl Ctiwo s potlačenou obavou.

„Děsí tě příběhy o Mrtvé zemi?“ ozval se Domog, který vešel do stájí. Zranění na obličeji měl ošetřené, a když prošel kolem Styra, věnoval mu nepříjemný úšklebek.

„Tebe ne?“ opáčil Ctiwo. „Muži tvrdí, že démoni z hor svedou zabít člověka jediným pohledem. Donutí tě vidět tak hrozné věci, že... ztratíš rozum.“

„Babské povídačky,“ opáčil hrubě Domog. „Nejsou to démoni, ale divocí křiženci. Potomci netvorů, kteří se zmocnili lidských žen. Mají z toho pomatenou hlavu a stejně pomateně i vypadají, ale čarovat jako gruiwové neumí.“

„Tak proč do těch končin nikdo nechodí?“

„V Mrtvé zemi jsou jen skály a otrávený vzduch. Co bys tam chtěl najít kromě vlastní smrti?“

„Můj otec říká, že za horami jsou starodávne ruiny národa, který se už dávno ztratil v čase,“ řekl Ctiwo. „Věže desetkrát větší než naše hradby a cesty hladké jako sklo, které se táhnou stovky mil napříč planinami. A uprostřed toho všeho kovové město pohřbené v prachu, kde se otevírají dveře, když na ně promluvíš. Prý je plné obrovských pokladů a vzácných artefaktů...“

„Nesmysl, Kováři,“ přerušil ho Domog, „a i kdyby... žádný člověk by cestu k němu nepřežil. Když překročíš horské štíty, vypadají ti vlasy, žaludek se ti obrátí naruby a nakonec ti ztmavne kůže. Odhalit tajemství Mrtvé země není možné.“

Síla argumentů Ctiwa umlčela.

Do stájí vstoupila Jorika. „Přestaňte mlít panty a pohněte. Nikdo na vás trubce nebude čekat.“

Styr se k ní obrátil. „Pojede s námi mistr Orun?“

Válečnice zavrtěla hlavou.

Mladíci znejistěli.

Styr věděl, že by pro mistra byla výprava příliš náročná, ale současně to nechápal. Orun nebyl jen vzdělancem a učitelem, patřil k řádu gruiwů – lidem obdařených mocí bohů. Čarodějům s hlubokými znalostmi, kteří z tinktur posvátného *snovidu* utvářeli magické runy. Příběhy o vědění, jemuž vládli, znal Styr velmi dobře. Byli to právě gruiwové, kteří během bitvy u Zubřího vrchu vnesli do řad nepřátel zmatek. Královna díky tomu převzala iniciativu a s nejdůležitějšími bojovníky dokázala zahnat vetřelce zpět za řeku Ognaru.

Šlo o obrovské vítězství, po němž si Cartárie dlouho lízala rány. Bitva, která zachránila Siwu od zotročení.

„Postavíme se samochodu bez čarovné moci?“ nechápal Domog.

„Kníže Kalter zařídil doprovod jiného gruiwa,“ opáčila Jorika.

„Na Garovitu jiní gruiwové nejsou.“

A snad ani v celé strýcově državě, pomyslel si Styr. Jen málokterý člověk se rodil s požehnáním bohyně Radžny a nejbližší gruiwská svatyně ležela víc než den cesty od hradu.

„Vy se především starejte o své povinnosti,“ zpražila je pohledem, „což znamená poslouchat rozkazy. Důležitá rozhodnutí přenechte našemu pánovi.“

Domog nesouhlasně zamumlal, ale vrátili se k přípravám.

Když Jorika přejela zrakem jejich brašny a zbraně, podotkla, aby nezapomněli na hromhole a třaskavý prach. Poté je opustila.

Hromhole se plnily kulemi zpředu a nejlepší střelci dokázali zbraň nabít asi za třicet úderů srdce. Účinný dostřel byl padesát loktů a zpravidla se užívaly ve větších bitvách a při obléhání. Osvědčily se i v bojích se samochody. Siwané neměli hromhole v oblibě a obvykle dávali přednost lukům s větším dosahem střelby. Cartárijské stroje je však nutily měnit válečné zvyky.

Styr vzal svoji střelnou zbraň, uložil ji do pouzdra vedle sedla a podíval se na Ctiwa.

„Nervózní?“ zeptal se.

„Ani trochu.“

Jeho odpověď nezněla zrovna přesvědčivě.

„Mrtvá země a duchové minulosti nejsou důležité,“ pravil Styr. „Jediné, na čem záleží, jsou jižané. Jestli se ty krysy skutečně odvážíly vkročit do naší země...“

„Splatí jim naše meče poslední válku i s úroky,“ navázal Ctiwo a vložil do hlasu odhodlání i smrtelnou vážnost.

Styr se na něj potěšeně usmál a natáhl k příteli ruku. Ctiwo ji uchoopil a pevně stiskl.

Na tuhle chvíli se přece připravovali dlouho a nebylo to poprvé, kdy vyráželi na cestu. Znali své povinnosti, a dají-li bohové, brzy se

z nich stanou skuteční muži. *A až se vrátím domů, pomyslel si Styr, otec a matka mě přijmou s úctou, protože budou vědět, že jsem se odvahou vyrovnal svým bratrům.*

„Tak pojd“ řekl Styr, „ať nás ta jednooká saň neseřve, že zdržujeme.“
Popadli uzdy koní a zamířili ze stájí.

2. JANTAROVÉ OČI

Družina vyrazila po zablácené polní cestě táhnoucí se od pevnosti podél říčního toku. Cáry šedých mraků na lazurové obloze připomínaly hnijící zašpiněnou pytlovinu. Dvacet plně vyzbrojených jezdců na koních svižně uhánělo na jih. Někteří nesli štíty, meče a sekery. Jiní luky a hromhole. Nechyběla ani silná lana a háky z magnetického kamene, které se osvědčily v bojích s jižanskými stroji.

V čele jel pán Garovitu, po jeho boku Jorika. Styr a Domog hned za nimi. Ctiwo cválal až vzadu s nejnižší postavenými muži. Míjeli osamělé statky a sledovali blížící se hradbu Křivolesa, kde hvozd ze žluté a šafránové pomalu přecházel do okru a umbry.

Odpočinek povolil Kalter až po mnoha mílich, když měli les daleko za sebou. Vpředu se otevřela kopcovitá krajina pokrytá trnitými houštinami dříví, kde už neležely žádné osady, samoty ani lovecké chatrče. Na obzoru se zlověstně tyčila vysoká hradba horských štítů.

Království Siwy oplývalo zelení, řekami i hustými lesy s vůní máty a kopřiv, kde nebylo o zvěř nouze. Když zdejší lid putoval po cestách, obklopen lučinami a letitými stromy, všude trylkovali ptáci. Na dohled Popelových hor se však každé osamělé kráknutí vrány zdálo jako balzám pro uši. Bylo to podivně pusté místo, které lidem do srdcí vnášelo neklid. Moc Mrtvé země se přelévала přes hory jako neviděná mlha, a kam pronikla, nápadně řídly stromy i nižší dřeviny. V blízkosti vrchů se nezdržovala ani zvěř, jako by cítila nebezpečí, které tam číhá.

Mdlý kotouč slunce ukrytý za mraky se blížil k nejvyššímu bodu na nebi. Muži přežvykovali sušené maso, zakusovali ho chlebem a mlčky pozorovali zasněžené vrcholky hor. Kolem Styra seděli strýcovi vojáci, válečníci zocelení bitvami i tvrdým životem, spolehliví muži i několik bojovnic.

Zatoulal pohledem ke Kalterovi, který odpočíval jen kousek od něj a tiše rozmlouval s Jorikou. Na cestu se oděl do lesklé šupinové zbroje a přilbice se zubřími rohy. Zádá mu halil tmavý plášť ze soboliny sepnutý na rameni bronzovou sponou.

Styr si připadal skoro jako součást příběhů, o nichž dodneška jen četl. Výpravy neohrožených bojovníků, jejichž osudem je střet s těmi, kteří plundrovali zemi a brali do otroctví siwský lid. Plnila ho pýcha a radost, že jede po boku strýce a jeho věrných. *Bohové, tak veliká radost!* Nemohl se dočkat, až se s jižany střetne tváří v tvář.

Když se posilnili, pokračovali v jízdě. Pohoří se před nimi zlověstně zvedalo každou míli a do krajiny se plíživě vkrádal chlad. Zakrátko vydal Kalter příkaz zastavit a Jorika vzala do ruky roh. Troubení mocně zadunělo směrem k obloze a neslo se do dále.

Čekali mlčky, každou minutou prokřehlejší. Pak konečně někdo z družiny zvolal a ukázal ke skalnatému převisu na vzdáleném kopci. Objevíli se tam siluety dvou jezdců.

Kalter zavelel a mužstvo se dalo do pohybu. Cizinci se jim vydali v ústřety, ale nespěchali, jako by jim patřil veškerý čas světa. Gruiwové. Někdy je lid Siwy zval *nositeli*, neboť napříč pokoleními přenášeli tajné učení dávných předků. Schopnost vládnout mysli, kterou nazývali Uměním, udržovali v přísné tajnosti a všem mimo řád Hvězdné svatyně byla zapovězena.

Když se setkali, Kalter zvedl ruku na pozdrav. Styr si gruiwy zaujatě prohlížel.

Na ryzákovi seděl štíhlý muž v černém plášti s podšitou kožešinou. Věkem se mohl blížít čtyřiceti a dlouhé kadeře měl okrové barvy. Žádný čepec ani rukavice, jako by ho vůbec netrápil chlad. Na oholené tváři viděl Styr vzory rudomodrých symbolů připomínající kruhový řetěz. Čarovné runy Ma'ra.

Jeho společnice byla dívka podobného věku jako Styr. I ona byla oděná do krzna. Její tetování tvořila trojice run pod dolním rtem, které se jí v řadě táhly až na krk. Zlaté vlasy měla stažené čelenkou, povlávaly jí kolem oválné tváře s pohledem jasným a modrým jako letní nebe. Styr z ní několik okamžiků nebyl schopný spustit oči.

„Buď zdrav, Radbogu,“ pronesl Kalter. „Vaše přítomnost je požehnaním.“

Gruiw mu za slova poděkoval, ale ihned přešel k věci. „Zkazky jsou pravdivé, můj pane. Jižané překročili hranici.“ Když mluvil, jeho hlas zněl jako gong a Styrovi se zdálo, že linky run na jeho tváři se zavlnily do sférických vzorů.

„Víme kde?“ ozvala se Jorika.

„V soutěsce za Vraníkovým hřbetem. Podle stop šlo o jediný samochod. Šlápoty v půdě jsou mělké. Nemohl být velký jako chlív a nést těžká děla.“

„Stroj uzpůsobený k průzkumu,“ odpověděla Jorika a pohlédla na Kaltera. „Musí to tak být.“

„Sledovali jsme stopu podél východní hranice hor, ale ztratili jsme ji v bažinách. Možná se dal severní stezkou nebo podél potoka. Nejspíš zamířil zpět k řece, ale jistí si nejsme.“

„Proč tak nesmyslně křížuje krajem, kde nic není?“ nechápal pán Garovitu.

„Něco hledá,“ připojila se k hovoru mladá gruiwka.

„Něco?“ obrátil k ní Kalter oči.

Odpovědi se nedočkal.

„Prokletý stroj!“ odplivla si rozčileně Jorika.

Samochody, ďábelské vynálezy císařství, které zdolaly obranu Siwy a zanechaly pohraničí zpuštělé, vodu otrávenou a vsi naplněné pláčem sirotků. Chodící železné pevnosti čpící k nebi černý dým a rozsévající smrt.

„Stopa chladne a ten noční liják nám rozhodně nepomohl,“ pravil Radbog. „Neztrácejme čas.“

Po krátkém zvážení zavelel Kalter k jízdě.

Styr popohнал koně.

„Takže nejde o útok?“ ozval se vedle něj Domog.

„Vypadá to tak.“ Novým zjištěním byl překvapen stejně jako ostatní.

Průzkumník křížující neobydlený kraj kolem Mrtvé země? Zvláštní.
Dokud však nezjistí víc, nemělo smysl pouštět se do nějakých závěrů.

Hnědá pláň, k níž dorazili posléze, byla zaříznutá hluboko mezi svahy. Trávy a křovin viděli v nerovné zemi méně. Zmáčená půda už

nedovolila koním jet cvalet, a tak zpomalili. Styr během cesty vypo-
zoroval, že gruiwové spolu občas tiše hovoří. Radbog oslovoval dívku
jménem Žewa. Neslyšel vše, ale pochytil jejich obavy. Nešlo jen o ji-
žany a samochod, ale o hrozbu, kterou představovaly samotné hory.
Vzpomněl si na nelidské běsy, kteří zde údajně žijí, a jejich moc ovlád-
nout rozum. Čím byli Mrtvé zemi blíž, tím se mu najednou zdály ty
historky reálnější a oslabily jeho předchozí dobré rozpoložení.

Zakrátko narazili na klikatou stezku, která se užívala dávno před
poslední válkou. Družina zastavila a Kalter s Jorikou hodnotili další
postup.

Styroví se podařilo dostat blíž k dívce. Stál teď jen kousek za ní.
Všiml si, že pod rezavým šatem má útlou postavu a v lesklých pra-
menech vpletené kovové a dřevěné korálky. Ten obraz mu připomněl
příběhy o lesních vílách, tančících pod svitem luny mezi posvátný-
mi jilmy.

*Rozkošná holka, s mléčnou pletí bez kazu a zadečkem, do kterého
by byl hřích si neštípnout...*

„Přestaň na mě zírat.“

Styr sebou trhl. Jeho hnědák podrážděně přešlápl a zastříhal ušima.

„Mluvíš na mě...?“

„Na koho jiného?“

„Nezírám na tebe, jen jsem obdivoval krásu tvé klisny.“

Gruiwka otočila hlavu. Zahlédl její profil a sytě modré oko, které
se do něj přísně zabodlo. Přísahal by, že to nemohlo být hrou světla,
když se její duhovka na zlomek okamžiku zalila jasným zlatem.

Styrův hnědák zaržál a plašeně se roztančil na místě. Přitáhl
mu uzdu.

„Dávej pozor!“ rozčilil se Domog, když Styr narazil do jeho bělou-
še bokem. Pak se mu konečně podařilo koně uklidnit.

„Co to vyvádíš, brachu? Čeho ses leknul?“ Konejšil ho hlazením
a úkosem pohlédl na dívku. Už se zase dívala vpřed.

Ne náhodou se o gruiwech říkalo, že mají *bystřejší smysly* než
běžní lidé. Mistr Orun dokonce tvrdil, že člověk nemá jen pět smys-
lů, ale přes třicet. Většina lidí je prý jen zapomněla používat. Dar

bohyně Radžny, kterým požehnala siwskému lidu. Umění, jež ovládala hrstka vyvolených.

Družina pokračovala. Horská cesta se klikatila soutěskou a stáčela se vzhůru. Podkovy koní zvonily na kamenech pokrytých nánosy hlíny a bláta. Po pravici je provázela skalnatá zeď, po levici strmý svah.

Proč Cartárijci mířili ke starým šachtám? uvažoval Styr. *Doly jsou vytěžené a všechno bohatství už dávno pryč.* Vůbec to nedávalo smysl a podle zachmuřených tváří kolem hádal, že i ostatním běží hlavou podobné myšlenky.

Cesta pokračovala pomalu a těžce. Nad hlavami se jim už nekleuly mraky, jen ponuře šedivý jednolitý povlak. Pocit dusivé tíhy se snášel na mysl jako stín.

Už jsme blízko, pomyslel si. *Brzy to vypukne.* Natěšení, chuť po boji i trocha nejistoty. Takový kotel promíchaných emocí dlouho nezažil. Pátral v paměti po všem o studiu samochodů. Připomínal si jejich silné i slabé stránky a strategický postup útoku, kdy i malá skupina jezdců s háky svede uvěznit stroji kovové nohy. Vybavoval si, jak klíčová je spolupráce gruiwů, kteří svou mocí zaútočí na mysl nepřátel.

Stezka je skrz houštiny přivedla na horskou pláň, kde se jim naskytl dobrý výhled. Konečně objevili hledaný samochod. Nečekaná scéna však vzala všem slova z úst.

Monstrózní stroj nestál na mechanických nohou, jak si to Styr vybavoval z kreseb v naučných knihách. Nacházel se vysoko nad povrchem, podivně zaklíněný ve skalnatém útvaru, který s notnou dávkou fantazie připomínal obří paže. *Jako by nějaká síla přetvořila skály a uvěznila stroj v sobě...*

Vypadalo to, že pomyslné pěsti rozdrtily kov mezi sebou, poté znehybněly a zůstaly tak. Nohy samochodu trčely ve vzduchu všemi směry. Dříve kulaté tělo se změnilo v pokroucený ovál. Styr si v duchu představil samochod v pohybu. Byl to velký stroj, měděného odstínu, oprýskaný, s masivními nýty a špinavý od oleje. Každá součástka však byla vyrobená a smontovaná do důmyslného celku – precizní exemplář zručnosti kovodílen jihu, jaký nedokázali na severu napodobit.

Článekovité nohy s písty kopírovaly pavoučí chůzi. Syčení stlačovaného vzduchu a vrzání kovu.

Ponuré ticho kolem rušilo nepříjemné skřípění, jak se do samochodu opíral vítr a v pokroucených záhybech proháněl meluzínu. Někteří z mužů uchopili své amulety a tiše pronášeli ochranná slova.

„Co, u všech bohů, mohlo něco takového udělat?“ vydechla Jorika jako první.

Nikdo, ani gruiwové, nedokázal odpovědět.

Radbog pomalu sesedl z koně a vykročil vpřed. Ostatní ho následovali. Když se blížili ke stroji, měli zbraně v pohotovosti. Mohlo jít o lest, ale žádná nepřišla. Někteří se otáčeli za gruiwy v naději, že podají vysvětlení. Nositelé však mlčeli se stejnými obavami ve tvářích jako zbytek.

Pod samochodem uviděli lidská těla. Tři muže. Leželi na jedné hromadě, údy rozházené po zemi. Byli odění do vojenských uniforem. Od šatů Siwanů se odlišovaly materiálem i střihem, barvou převládaly odstíny zelené a černé.

Styr přešel k jednomu z mrtvých. Cizokrajná tvář byla mladá, ostrých rysů a s výrazným obočím. Kůže měla odstín bronz, hlavu pokrývaly kudrnaté černé vlasy. Vypadalo to, že si zlomil vaz. Šaty mrtvých byly potřísněné tekutinou hutnou jako med, ale s barvou stříbra. Kapala z rozbitého stroje.

Actroxium. Tak to nazývali jižané. Tajemná substance cartárijských alchymistů. Látka destilovaná záhadnými procesy, kterým na severu nikdo nerozuměl, pohánějící průmysl i válečné stroje nepřátel. Mocný zdroj síly císařství, díky kterému si podrobilo okolní země.

Styr zvedl pohled. Ve spodní části samochodu byl kruhový otvor s otevřeným poklopem. Buď se uvolnil při útoku, nebo se muži snažili dostat ven sami. Ať tak či tak, pád z výšky je zabil.

„Běsy...“ zašeptal kdosi v hloučku. „To udělaly divoké běsy.“

„Přízraky Mrtvé země,“ přitakal jiný.

Nervozita začínala být cítit na všech.

„Ticho!“ přerušil je Kalter a rázně přistoupil ke gruiwům. „S čím máme tu čest? Co se tu, u Radžny, stalo?!“

Dívka poklekla a dotkla se podivné skály, která stroj uvěznila. Zavřela oči a pomalu přejela dlaní po hrubém povrchu.

„Připomíná to *tvárnost*. Změnu hmotného stavu,“ pronesla tiše, „ale v tak masivním měřítku, že by to nemělo být možné.“ V jejím hlasu bylo cítit ohromení.

Styr nervózně pohlédl na strýce. Kalter měl ve tváři nápadnou strnulost, kterou nepoznával. I do mysli jejich velitele se zaseklo ostří silných obav. To, čeho byli svědky, si neuměl nikdo vysvětlit.

Žewa se obrátila, duhovky jí jemně zářily zlatým jase. „Cartárijci se střetli se zakázanou mocí. Muselo to být Prokleté tajemství.“

„Mlč!“ osopil se na ni Radbog.

„Prokleté tajemství?“ ozval se Styr. „Co to znamená?“

„Neznamená to nic,“ odpověděl gruiw. „Má svěřenka je mladá. Neví, kdy má nahlas vynášet soudy...,“ přísně do ní zabodl oči, „... a kdy být zticha.“

Žewa se však nesouhlasně zvedla. „Tohle není náhoda, mistře. Jižané sem zamířili s konkrétním záměrem...“

„Řekl jsem, abys mlčela!“

Pod jeho okřiknutím se stáhla. Muži kolem ukročili. I Styr ucítil moc, kterou gruiw vložil do svého hlasu. Otřásla jím tak silně, že instinktivně zaťal čelisti.

„Radbogu,“ oslovil Kalter nositele, „pokud víte něco, co nám v tétohle situaci může pomoci...“

„Je mi líto, můj pane,“ opáčil úsečně.

Pán Garovitu si gruiwa chvíli zamyšleně měřil a poté rozhodl, aby muži prozkoumali okolí.

Další stopy objevili zanedlouho. Byly dvojce. První, najočividnější, mířily horskou stezkou dál. Druhé, ačkoli výraznější a také větší, nedokázal s jistotou určit ani stopař.

„Cartárijský kovomuž?“ uvažoval nahlas Kalter.

„Nebo nějaká stvůra z Mrtvé země,“ nadnesla znepokojivější variantu Jorika.

„Pověry,“ opáčil Radbog. „Žádné stvůry zde nejsou, a i kdyby existovaly, dosud nikdy nepřekročily hory na naši stranu.“

Nevypadalo, že by gruiwova slova Joriku přesvědčila.

„Možná někdo z posádky přežil,“ ozval se Styr. „Utíkal vzhůru a ta věc ho pronásledovala.“

Kníže Kalter zvedl oči k cestě. „Podle map vede stezka až ke vstupu do dolu. Nemělo by to být víc než čtvrt míle. Jinam ten člověk zamířit nemohl.“

„Takovou cestu koně nezvládnou, pane,“ poznamenal jeden z mužů.

„Nechte nás s Radbogem chvíli o samotě,“ pravil pán Garovitu.

Muži se rozešli. Styr pooděšel stranou ke Ctiwovi s Domogem. Mladíci měli zachmuřené tváře a nebylo jim do řeči. Ani on nemluvil.

Nakonec dostali všichni rozkaz, aby se připravili na pochod. Zvířata měla zůstat zde. Strýc si k sobě zavolal Styra, vzal ho kolem ramen a vykročil s ním stranou od ostatních.

„Radbog netuší, co nás nahoře čeká. Nelíbí se mi přijmout možnost, že jde o víc než meče jižanů, ale...“, myšlenku nedořekl.

„Ty přece na stvůry nevěříš, strýčku.“

„Nevěřím. Za celý život jsem žádné obludy z příběhů o Mrtvé zemi neviděl, ale to ještě neznamená, že nejsou. Pravdu znají jen bohové.“

„Co mám dělat?“ zeptal se Styr na rozkazy.

Kalter se zastavil a těžce se nadechl, jako by snad ani nechtěl pokračovat.

„Chci, abys zůstal u koní s ostatními chlapci.“

Styr překvapeně pootevřel ústa. „Chceš mě tu nechat? Jít do boje sám?“ *Beze mě?!*

„Jorika a ostatní půjdou také.“

„Ale... to přece...“

„Poslouchej, Styre. Vzal jsem tě s sebou, protože jsem věřil, že znám nepřítele, ale teď nevím, proti čemu stojíme. Je možné, že jsou to skutečně Cartárijci, snad ano, ale pokud ne...“, významně se odmlčel.

„Dej mi šanci, strýčku. Zvládnou vše stejně dobře jako tví muži. Jsem připraven.“

„O to přece nejde. Tvůj otec mě pověřil nejen tvým výcvikem, ale také ochranou.“ Kalter se zachmuřeně podíval na samochod.

„Ať už za tímhle dílem stojí cokoli, neohrozím kvůli tomu tvůj život. Rozumíš?“

Takovou hanbu mi přece nemůžeš udělat! pomyslel si nešťastně, ale neodvážil se ta slova říct nahlas.

Kalter poznal, jak se cítí. „Žádný z těch válečníků, které vidíš kolem, nikdy neponese břímě odpovědnosti jako ty. Nikdy nebudou vládnout državě, pečovat o její lid a rozhodovat těžké spory, které ovlivní budoucnost naší země. Tasit meč je snadné... udržet ho v pochvě mnohem těžší. Vše v životě válečníka jsou zkoušky, Styre. Obzvlášť ty, které prověřují naši poslušnost, patří mezi nejtěžší. Buď trpělivý... o svou příležitost nepřijdeš.“

Styr sklesle sklopil oči.

Mnohokrát slyšel příběhy o tom, jak jeho otec proklál statného nepřítele s kopím už ve čtrnácti letech. Strýc to měl podobně. A on... byl už o tolik starší. Chápal Kalterovu obavu. Rozuměl své odpovědnosti i skutečnosti, že je posledním dědicem rodové linie... ale jak si ho má otec vážit, když neukáže, co v něm doopravdy je?

„Jsi Ostragoj,“ pokračoval strýc. „Naši předci bojovali a umírali za království a trůn po staletí. Až přijde tvůj čas, vím, že nezklameš a uctíš jejich oběť.“

Důvěra strýcových slov zahřála Styra u srdce, a tak se alespoň pokusil o úsměv.

„Nechávám ti to tu na starost,“ řekl Kalter a poté pomalu odkráčel.

Styr mu visel pohledem na zádech, ale úsměv mu z tváře vyprchal rychleji, než by si přál. Navzdory řečenému měl pocit, že se strýčkem odchází i šance, po níž tak dlouho toužil.

Ctiwo upíral zrak na zničený samochod, který se hrůzostrašně vypínal nad zemí.

„Nemám z toho dobrý pocit. Tak blízko Mrtvé zemi bychom neměli být... není to rozumné.“

Domog, který by se jindy chytil příležitosti a zpražil ho kousavou poznámkou, mlčel. Choužil se v plášti se zamračeným čelem. Ani

Styrovci nebylo do mluvení. Uši měl nastražené směrem, kam se vydali ostatní.

Kolem skály zavanul ostrý víchř a zasténal v troskách stroje. Koně nervózně zařehťali. Byli neklidní od chvíle, co zde zastavili, a jejich dupot i řekání sílilo.

„Jsou to běsy. Určité,“ pokračoval Ctiwo. „Koně cítí jejich blízkost.“

„Nesmysl!“ vypěnil Domog. „Žádné běsy tu nejsou!“

„Ani gruiwové netušili, co se tu stalo.“

„To ještě nic neznamená.“

„Znamená to hodně,“ oponoval Ctiwo. „Bohové nás tu nevidí.“

„Rouháš se!“

„Buďte zticha!“ napomenul je Styr. „Přes ty vaše žvásty nic neslyším!“

„A co bys chtěl slyšet?“ osopil se Domog. „Jsou daleko.“

„Možná, ale když budete pořád mluvit, neuslyšíme, že se vrací. Navíc... jsou pryč už nějak moc dlouho.“

Pod dalším poryvem se jeden z hřebců začal vzpírat uzdě. Ctiwo se ho snažil utišíť. Když se mu to konečně podařilo, zaslechli dusot nohou na šterkové cestě. Doprovázelo ho funění, hlučné jako kovářský měch.

Domog vytáhl meč z pochvy. Styr si připravil hromhůl.

Zpoza křoví se vynořil mohutný chlap. Poznali jeho tvář a vybavili si i jméno. Vigmur. Drsný válečník, který prošel po boku strýce poslední válkou. Běžel přímo k nim. Mysleli, že zastaví a podá jim nějakou důležitou zprávu, ale chlap proběhl kolem a zamířil ke koním.

„Hej!“ vykřikl Styr. Vigmur ho ignoroval.

Všimli si, že bojovník u sebe nemá zbraň a krvácí na boku.

„Co se stalo?! Kde jsou ostatní?!“ dožadovali se odpovědi, zatímco voják rychle odvažoval jednoho z koní. Zvíře se mu vzpouzelo.

„Vigmure!“ křikl Styr. „Kde je Kalter? Kde je Jorika?!“

Válečník se beze slov vyšvihl do sedla. Styr chtěl popadnout uzdu a zabránit mu, aby ujel. Sotva se však natáhl, schyťal kopanec do obličeje. S ochromující bolestí v čelisti se svalil na zem.

„Co to vyvádíš!?“ vyjekl Ctiwo.

Veteránova tvář byla bledá a oči měl vytřeštěné hrůzou.

„Vzal je ten zvuk... ten příšerný zvuk!“ zaječel jako šílený. „UTEČTE, VY BLÁZNI!“ Popohnal koně úderem do slabin, zvíře bolestí zaržalo a vyrazilo tryskem pryč. Volání ani kletby nebyly nic platné, během chvíle jim zmizel z očí.

Ctiwo pomohl Styrovi na nohy. „Jsi v pořádku?“

Přikývl. V ústech cítil krev, ale o zuby nepřišel.

„Co budeme dělat?“ ozval se Domog.

Styr si mnul dlaní čelist a pomalu sebral ze zablácené země hromhůl.

Co mohlo vystrašit muže jako Vigmur? Co z toho statného bojovníka učinilo zbabělce?

„Musíme za nimi,“ řekl Styr.

Nastalo ticho, při němž se dívali jeden na druhého.

„Dobře,“ souhlasil Ctiwo. „Ale někdo musí zůstat u koní.“

Styr navrhl, aby je hlídal Domog.

„Ani omylem!“ zaprotestoval.

„Nemůžeme je tu nechat bez dozoru, Domogu.“

„Tak ať je hlídá Ctiwo.“

„To tedy ne, já jdu se Styrem!“

„Nejdeš. Zůstaneš tady!“ štěkl Domog.

Ctiwo hledal pomoc u Styra, jenže ten věděl, že mu nemůže dát přednost. Syn kováře by měl jít do boje, zatímco dědic vladky bude hlídat koně jako nějaký sluha?

„Zůstaneš ty, Ctiwo,“ rozhodl.

„Ale...“

„Žádné ale, poslechněš!“ Litoval svých slov, obzvlášť když spatřil Ctiwův ztrápený pohled, ale jiná možnost nepřipadala v úvahu.

Déle už neotáleli.

„Jdeme!“ zvolal Styr a vyrazil skrz křoviny po stezce. Domog se rozběhl za ním.

Cesta se zakrátko změnila ve svah s drolivou půdou, kde bylo stále těžší najít způsob, jak se zachytit. Když konečně stanuli nahoře, divoce jim tloukla srdce a ztěžka popadali dech.

Spatřili prostornou plochu, z východu ohraničenou úbočím hory. Asi čtyřicet loktů od nich se nacházel vchod do skály: starý hranatý otvor vyztužený dřevěnými kůly, z něhož se táhly železné kolejnice. Stálo na nich několik zrezivělých vozíků. Opodál rozeznali zbytky kamenného příbytku, čtvercovou stavbu bez dveří s pobořeným komínem, která musela sloužit horníkům. A mezi tím vším Kalterovi muži.

Mrtví.

Zběžně napočítali čtyři. Jeden se zhroutil u budovy. Další leželi kolem vozíků. Všichni zkrvavení a posekaní železem.

Nestačili se nad scénou pozastavit, protože vzápětí zaregistrovali pohyb.

Z ústí černého dolu se vypotácela postava. Byla to ta mladá gruiwka. Okamžitě poznali, že je zraněná. Sotva udělala pár kroků, vysíleně padla na kolena. Chtěli se k ní rozběhnout, jenže ze tmy se vynořil někdo další. Styrovi se překvapením rozšířily zorničky.

Jorika!

Kráčela s nahrbenými zády a v ruce svírala sekeru. Vestu z vařené vepřovice měla potřísněnou krví, jeden z cákanců jí pošpinil tvář. Její obličej byl stažený šklebem, zdravé oko měla rudě podlité a z koutků úst jí tekly sliny.

Styr a Domog ztuhli. Vzezření jejich mistryně bylo natolik děsivé, že ji stěží poznávali. Jen co došla k dívce, surově ji uhodila topůrkem do hlavy. Žewa upadla na zem. Vzápětí ji válečnice kopla do břicha. Gruiwka zasténala a snažila se krýt pažemi.

„Joriko!“ zvolal Styr.

Přestala a trhla k nim hlavou. V pohledu měla něco nepřírozeného. Zvířecího.

„Co to děláš?!“ vyhrkl Styr. „Co se děje?!“

„Děje...?“ zopakovala přes zasliněné zuby. I odstín jejího hlasu byl divný, přiškrcený a vrčivý. Styra to ujistilo, že není sama sebou. *Něco se jí muselo stát...*

„Podlehli jsme,“ zachrčela Jorika. „Všichni... do posledního muže... až na ni.“

„O čem to mluvíš?“ vydechl Domog.

Dívka se chtěla odplazit stranou, ale Jorika ji tvrdě přišlápla botou k zemi.

„Gruiwové nás oklamali!“ zavřeštěla vzteky.

„Ona lže!“ křikla dívka.

„Ticho, mrcho!“ Válečnice zvedla sekeru nad hlavu, aby ji zabila.

„Joriko, přestaň!“

Styrův křik ji zastavil. Znovu se k nim ohlédla a z pootevřených rtů jí odkápěla dlouhá slina.

„Kde je můj strýc?!“

Všiml si, že se mírně kymácí, jako by snad byla opilá. *Co se jí, u všech bohů, stalo?!*

„Ten zvuk...“, řekla dutě. „Ten strašný zvuk...“ Najednou se jí zlomil hlas a přiložila si dlaň k uchu jako by ji bolelo. „BOHOVÉ, TEN ZVUK!“

„Neposlouchejte ji! Je posedlá!“ vykřikla dívka.

Posedlá?!

Válečnice gruiwku s řevem kopl. Tentokrát bota zasáhla žebra.

„P-pomozte...“, zavzlykala Žewa. V jejích vyděšených očích se slévaly slzy.

Styr udělal krok vpřed. „Joriko, ustup od ní!“

Bojovnice se obrátila čelem k nim. Chvilí všichni stáli nehybně a mlčky.

„Prosím,“ naléhal Styr, „můžeme ti pomoci...“

„Pomoci?!“ Postoupila blíž. „NEPOTŘEBUJI VAŠI POMOC!“ Při dalším kroku se jí v těle napjaly svaly.

Slova už byla zbytečná. Jako šílená se vrhla vpřed. Její sekera byla z dobrého železa, a když ji mrštně zdvihla, hrozivě se zaleskla.

„Styre?!“ zvolal varovně Domog.

Věděl, že jim během vteřin půjde o život. Pohotově zapálil doutník hromhole.

Domog skočil s mečem dopředu. Styr sledoval jejich tvrdý střet. Sekera divoce vířila vzduchem a meč ji odrážel.

Styr konečně zdvihl připravenou hromhúl, jenže nedokázal stisknout spoušť. *Vždyť je to Jorika!*

Domog v obraně začal ustupovat. Styr si neuměl vysvětlit, co posedlo její mysl, ale viděl, že pokud nebude jednat, jeho společník padne. V té chvíli vyrazila Jorika protivníkovi meč! Styr mířil s hromhólí nízko, aby si byl jist, že nezabije. Kulka za hřmotu a kouře pronikla bokem vesty a zanechala v ní trhlínu. Jorika se zlomila v pase a téměř klesla na koleno. Během okamžiku se však s bojovým rykem rozběhla k němu.

Styr odhodil palnou zbraň a tasil meč.

První výpad vedla nízko. V ústupu jej odrazil a odpověděl bočním sekem, ale břit válečnice mu zkřížil cestu. Žena se rozmáchla a provedla klamný manévr zleva, aby vzápětí sekla z druhé strany. Styr tu fintu znal, naučil se ji od ní. V obraně zdvihl ostří a uhnul. Sekera minula jeho krk sotva o půl palce. Když se zbraně střetly znovu, Jorika mu téměř vyrazila meč z ruky. Při hledání ztracené rovnováhy nebyl dost rychlý. Kopnutí do stehna ho porazilo na zem.

Vtom se přirítíl Domog.

Jorika se prudkým pohybem vyhnula jeho meči a v dalším mu zarazila ostří do hrudi. Styr uslyšel křupnutí žeber. Domog nevykříkl, dokonce ani nezasténal, podlomil se jako podřtátý strom.

Joričin řev přešel do vítězného zavytí, při němž zvedla sekeru a uhodila znovu. Úder zakončil dutě masitý zvuk.

Styr se vydrápal na nohy.

„Joriko...“, hlesl sklíčeně. „To jsem přece já... Styr...“

Na okamžik uvěřil, že v jejím pohledu proběhla změna a vrátila se jí přičetnost, ale pletl se. Žádná slova nemohla proniknout přes temnotu halící její mysl. Během chvilky se opět střetli.

Výpady mistryně byly rychlé a surové. Její cop divoce vlál. Kdyby nebyla zraněná, už by ho zdolala. Zatímco unikal útokům s nejvyšším úsilím, ona jeho výpady odrážela bez zjevných obtíží. V jeden moment vykrýval břit, v dalším už nepostřehl, že se k jeho hlavě rítí konec dřevěného topůrka. Zasáhl ho z boku do helmy. Zavrával směrem k železnému vozíku. Další útok mu rozpáral vestu. Kov jako

zázrakem nepronikl do masa, jenže to už sekera opět nebezpečně kroužila vzduchem.

Styr uskočil k vozíku. Joričino ostří zavadilo o zrezavělý kov. Kolem se rozlétly jiskry. Při ráně ztratila balanc. Ustála by to, kdyby nezakopla o jedno z mrtvých těl. Noha jí sjela do strany a klesla na koleno.

Styr se s křikem napřáhl a řal. Tvář se mu rozpadla překvapením. Jeho meč rozštípl ženě hlavu vpůli! Nemohl uvěřit, že pronikl její obranou a úder neodrazila.

Když trhnutím kov vysvobodil, Joričina lebka jako by pukla a kolem se rozprskla krev. Mrtvola se zhroutila vedle vozíku.

Styr vyděšeně couvl. Na čele se mu perlil horký pot. Cítil, jak mu v hrudi divoce buší srdce, i náhlou nevolnost v útrokách.

Zabil jsem ji... Oči mu bezděčně přejely od mrtvé Joriky k tělu Domoga.

Za těžkého oddechování se snažil pochopit, co se vlastně stalo, ale jak prvotní šok odcházel, vytěsnila jej naléhavost situace.

Rozběhl se k dolu. Hlavou mu varovně zvonila Joričina slova. *Gruiwové nás oklamali. Co když byli opravdu zrazeni?!*

Priskočil k dívce. „Co se stalo? Kde je Kalter? Mluv, u Nyrga!“

„Já... nevím. Šli jsme dovnitř a já cítila, že je něco špatně. Nebyli jsme sami...“

„Co to plácáš?!“

„Ten nelidský řev... zasáhl všechny. Byl to chaos. Šílenství! Někteří ztratili vědomí, jiní začali ječet a útočit na vše kolem. Bohové... oni se pozabíjeli navzájem! Zkoušela jsem tomu vzdorovat, ale... bylo to nad mé síly.“

„Čemu? Co vás napadlo?!“

„Nevím!“

Styr ji popadl a hrubě s ní zatřásl. „Lžeš!“

„Nelžu!“ zaskuhrala. „Radbog... je mrtvý...“

„Kde je Kalter?!“

„Zůstal uvnitř.“

Styr vyskočil na nohy.

Dívka ho naléhavě chytla. „Počkej! Nesmíš tam jít!“
„Pusť mě!“
„Nechod tam! Dostane tě to jako ostatní!“
„Je tam můj strýc!“
„Nemůžeš mu pomoci!“
Ale Stry neposlouchal. Vytrhl se jí a rozběhl se do nitra hory.

Brzy si uvědomil bláhevost svého jednání. Vpadl do dolu bez světla. V širokém tunelu bylo ještě jakž takž vidět, ale sotva doběhl o kus dál, prostor začal připomínat hrobku.

Zpomalil a přešel do obezřetného kroku. Pozorně naslouchal, jestli nezachytí nějaké zvuky. Nejraději by zakřičel strýcovo jméno, aby Kalter věděl, že se blíží pomoc, ale nechtěl k sobě přilákat pozornost.

Po několika krocích narazil botou na něco měkkého. Přikrčil se, aby lépe uviděl, co mu brání v cestě. Lidské tělo. A ne jedno. Nacházela se před ním nehybná těla mužů, kteří nestihli uprchnout. *Jdu pozdě? vyděsil se. Je strýček mrtvý?!*

Náhle si všiml špinavé žluté skvrny kdesi před sebou. Mihotání ohně. Opatrně mrtvé překročil. Zdroj světla pocházel z olejo-
vé lampy položené na zemi. U lucerny se rýsovala silueta ležícího člověka.

Styrovu srdce poskočilo. Rozběhl se vpřed.

„Strýčku!“

Kalter ležel na boku a nehýbal se. Když ho přetočil k sobě, strýc ztěžka zamrkal. Zorničky měl zúžené a z uší mu vytékaly pramínky krve. Stry se snažil zjistit, jestli nemá další viditelná zranění. Našel velice vážnou ránu pod žebry.

Chytil ho za ruku a pevně ji stiskl. „Strýčku.“

„Styre...?“

„Musíš vstát.“ Zkoušel ho zvednout, ale Kalter sípavě zaskučel a tvář se mu zkřivila bolestí.

„Jdi pryč... je to pořád tady...“